

OBČASNÍK PŘÍCHOVICKEHO SKAUTSTVA

PROTLAK

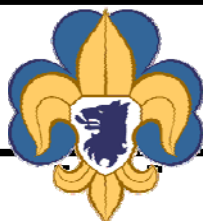

58

Vánoční besídka, Javorná, Závod tří vrchů ...

XV. ROČNÍK

LEDEN 2011

OBSAH

Vánoční besídka – Panda	3
Výprava na hrad Buben – Čára	5
Skauti na Bubnu – Adam	7
Spaní v klubovně skautek – Skřítek	8
Vlčácké nocování – Rajče	9
Společenský večer světlušek – Haník	10
RR Roztoky – Čára	12
Závod 3 vrchů – Prach	17
RR Brčálník – Indi	24
Skautské století – Prach	25
Lesní kurz MOA – Panda	26
Sportovní večírek – Kula a Viky	28
Javorná – Evi + Evi	30
Tříkrálová sbírka – Kikina	32

Vánoční besídka 2010

aneb jak rozum ke štěstí přišel

Vánoční besídka je tradiční akcí našeho střediska. Všechny oddíly už pár měsíců před Vánoci vymýšlí a připravují scénky nebo soutěže, aby se poslední neděli před Vánoci předvedli ostatním v tom nejlepším světle. Tohle všichni dobře víte, ale jak probíhala letošní besídka z pohledu komentátora? Čtěte dál a dozvíte se více.

Letos jsme se já a Indiánka vžili do rolí pohádkových postav Rozumu a Štěstí. Na tom ještě nic není, ale jak už to tak bývá, tak i my jsme se začali po čase hádat. Konkrétně nad otázkou, kdo je důležitější. Rozum, nebo štěstí? Bohužel jsme se nechali unést a začali jsme se přít už při zahajovací řeči. Naštěstí se naše hádka neprojevila na

vystoupení světlušek. Ty si pro nás připravili ukázkou slušného chování, tedy etiketu. Poté co jsme si spolu s nimi zopakovali pravidla slušného chování, přišla vlčata a jejich hrané písničky. Barbora písíčí z tábora nám všem vyrazila dech. Poté jsem musel i já, velký rozum, přiznat neúspěch. Opravdu jsem nevěděl, co skauti namíchali do jejich smrtícího koktejlu, vytvořeného pro jejich soutěž Fear faktor. 6 odvážlivců podstoupilo 3 opravdu nechutné zkoušky, při kterých nám tuhla krev v žilách.

Odpoledne ubíhalo jako voda a dlouho očekávaná chvíle nadešla. Na scénu přišli roveři a jejich Nesmrtelná teta. V hlavních rolích účinkovali: Čára, jak už se stává zvykem-vševědoucí a pilně pracující král, Maggi alias závist mocná a prachatá, Prach v roli Joja, přihlouplého venkovana, který rozum i štěstí našel, Martina hrající překrásnou princeznu, v neposlední řadě já a Indiánka alias Rozum a Štěstí a mnoho dalších. Vše dopadlo, jak mělo, až na to, že já, veliký rozum, jsem dočista zblbnul. Říkáte si, jak jsem tedy mohl odmoderovat zbytek besídky. Nu jednoduše, usmálo se na mě štěstí a rozum se mi vrátil. A pak že se nedějí zázraky.

Oldskauti si pro nás připravili k dokonalosti dovedenou

soutěž Oldskauti mají talent. Viděli jsme tajemné kouzelnické představení, kde se v hlavních rolích kouzelníků ukázal Koza a Kofič a v roli krásné asistentky Lucka. Po dechberoucím představení přišli na scénu Kiki a Hnída s jejich okouzlujícím tanečním vystoupením. Poté se, za ohlušujícího řevu, objevil Frenky a Viky. Lámali železné pruty, tahali taturu v zubech, prostě siláci jak se patří. Jako poslední odvážlivec přišla světoznámá břišní tanečnice Taš. Celá klubovna na ní mohla oči nechat.

Bohužel já, tou dobou bez rozumu, jsem ze scénky nic neměl a vše jsem se dozvěděl až po skončení z vyprávění ostatních, což s mými rozumovými schopnostmi byla maličkost. No ne? Jako poslední předvedly své vystoupení skautky, které nám předvedly vánoční putování dvou zajíčků k Betlému. To nám připomnělo přítomnost Vánoc a taky to, že je čas na rozdání dárečků.

A mně nezbyvá nic jiného, než se s vámi rozloučit a na závěr říci: „ Je pravda, že šťastný člověk potřebuje trochu rozumu, ale i rozumný člověk potřebuje kapku štěstí.“

Panda

Výprava na hrad Buben 6. 11. 2010

V brzkých ranních hodinách se s příjíždějícími auty začal zvětšovat hlouček na přeštickém vlakovém nádraží. Byli to naši skauti, kteří se chystali vyrazit na letošní první výpravu, pro ně zatím neznámo kam. A skupinka to byla opravdu velice početná. Na podzim se totiž řady skautů rozrostly hned o šest nových členů z řad vlčat, a tak se jejich počet vyšplhal až na patnáct, což v poslední době nebylo vůbec zvykem. Na nádraží se jich nakonec sešlo jedenáct – Vrut, Tučňák, Kája, Johny, Pavouk, Vojta, Pepa, Adam, Robin, Langoš a v Chlumčanech se přidal Vašek. Realizační tým byl v tradičním složení Čára, Panda a Viki.

Vlak přijel načas a poloprázdný, takže celá skupina bez problémů nastoupila. V Plzni nás čekal přestup do vlaku ve směru Domažlice. Absolvovali jsme menší exkurz do nádražní haly, Viki si

dokoupil pití a poté jsme se vrátili zpět na perón, ke kterému jsme přijeli, a čekali na náš spoj. Lokálka přijela zanedlouho a mohli jsme tedy v naší cestě pokračovat. Netrvalo to dlouho a již jsme vystupovali. Naší cílovou stanicí totiž byla vesnice Tlučná, která je od Plzně nedaleko. U turistického rozcestníku jsme dali klukům úkol tipnout si, co bude cílem naší výpravy. Ukázalo se, že to nebyl vůbec těžký úkol a cílová stanice hrad Buben byla rychle odhalena. Cedule ukazovala 9 kilometrů, a tak jsme se vydali bez meškání na cestu po modré turistické značce, ač naše mapa ukazovala značku barvy červené. Jak řekl Viki, červená barva jim asi v půlce došla, a tak to museli přebarvit na modro.

Samotná cesta ubíhala velmi rychle a téměř celou dobu vedla po žlutým listím zapadaných lesních cestách, takže jsme byli nadmíru spokojeni. Náladu nám mohla kazit jen zatažená obloha, ale na zem našťestí nespadla ani kapka. Cestou jsme hráli již tradiční hru s kulíkem, a aby byla motivace, tak tři osoby, které ho na sobě měli nejdelší dobu, měli pak na hradě za úkol rozdělat oheň. Jelikož jsme po dvou hodinách cesty byli pouze kilometr a půl vzdáleni od našeho cíle, rozhodli jsme se, že navštívíme jisté občerstvovací zařízení U Čtyř sudů, které se zde podle mapy mělo nacházet. Po restauraci však nebylo ani památky, a abychom se nemuseli vracet, rozhodli jsme se alespoň pro jistý náznak oblíbené „rajčoviny“ a vzali jsme to přímo přes les. Netrvalo dlouho a narazili jsme zpět na naši cestu. V poslední fázi cesty jsme v místní chatové osadě málem zabloudili, ale s pomocí místních jsme turistické značení opět objevili a zanedlouho jsme již všichni polehávali na trávě na nádvoří zachovalé zříceniny hradu Buben.

Rozdělání ohně měla za úkol mladá síla Langoš, Adam a Pepa (mnohými pojmenován Puklička, protože si téměř celou cestu nesl dvě puklice od auta, které našel a prý sbírá, od kterých byl špinavý až na nose). Úkol to pro ně nebyl opravdu jednoduchý a vzhledem k tomu, že řada z nás již měla pořádný hlad, tak jsme jim v jejich úsilí pomohli. Zanedlouho již oheň zvesela praskal a milovníci uzenin vybalili špekáčky a klobásy a zanedlouho se nádvořím linula příjemná vůně masa. Původním plánem bylo pokračovat z hradu přes hráz přehrady Hracholusky do vesnice Plešnice, ale čas byl neúprosný, a vzhledem k velice problematickému spojení jsme museli do Plešnice vyrazit

z hradu přímou trasou. Cestu zpět zpestřil Tučňák, který se rozhodl jeden z potoků, který vedl přes cestu, přeskočit, avšak podjely mu cvičky a pěkně se rozmázl. Na moderním nádraží v Plešnici se pak skauti vyblbli tím, že horolezčili na zábradlích. Ještě předtím nechyběl tradiční kolotoč a prolézačky. Na vlaky jsme měli tentokrát štěstí, takže i tento přijel načas a bezpečně nás dovezl do Plzně. Tady jsme měli hodinu a půl času. Udělali jsme tedy zastávku v oblíbeném McDonaldu, poté na hokejovém stadionu, kde hráli malí žáčci, a pak již jen ze zastávky vlakem domů. Výprava se dle mého názoru vydařila a doufám, že se líbila všem zúčastněným.

Čára

Skauti na Bubnu

Jednou v sobotu někdy v listopadu jsme se sešli v 7:00 na nástupišti v Přešticích. A jeli jsme do Plzně. Tam jsme přesedli na nějaký vlak a jeli... já ani nevím kam. Vystoupili jsme na nějakém nádraží a přes město jsme se vydali na cestu lesem. Pepa (vášnivý sběratel poklic od aut) našel jednu hned na začátku (bez značky auta). Pak na konci lesa jsme odstartovali hru, ve které jsme na sebe připínali kolíky od prádla tak, aniž by si to ten s kolíkem všimnul. Tři, kteří měli kolík na sobě nejdéle, museli pak rozdělat oheň (což jsem byl já, Pepa a Langoš).

Potom jsme došli do nějaké vesnice a tam našel Pepa poklici od Opela. Pak jsme prošli dalším lesem, a když jsme z něj vylezli, došli jsme k chatařské oblasti.

Tam byla značka, která přikazovala rychlost maximálně 5 km/h. Viki na ní ukázal a řekl: „Prosím vás, dodržujte povolenou rychlost. Nikdo nebude běžet.“ A všichni jsme se rozesmáli (i Čára i Panda). Když jsme vylezli kopec, došli jsme na Buben (zříceninu hradu). Když jsem si vybalil svačinu, uviděl jsem na sobě kolík. Tak jsme se já, Pepa a Langoš sebrali a šli pro dřevo. Našli jsme plno smrkových větví, nějaké klestí a i suchý papír.

Když nám Čára trošku pomohl, povedlo se nám oheň rozdělát. Když jsme si všichni upekli buřty, uhasili jsme oheň a šli nazpátek. Vrut vzal Pepovi poklice a z věže je házel tak dlouho, dokud se poklice nerozbily. Cestou zpět jsme museli přejít dva brody. V jednom se povedlo Tučňákovi spadnout.

Potom jsme přišli do nějaké vesnice, ve které měli na vlakovém nádraží podchody (a opravdu byla to vesnice).

Sedli jsme si na zábradlí a čekali na vlak.

Když jsme dojeli do Plzně, Viki řekl: „Máme ještě hodinu čas, tak přece nebudem tady, tak kam byste chtěli jít?“

A všichni: „Do mekáče!“ No a šli jsme do mekáče (ale vedoucí do Big Burgeru). Na nádraží jsme přišli o dvacet minut dříve a zrovna hrál v hokeji Meteor versus HC Plzeň (děti). Vyhrála Plzeň 10:1. Pak jsme odjeli vlakem do Přeštic, dali si rozchod a byl konec výpravy.

Adam

Spaní v klubovně skautek

Byl konec listopadu, zima za dveřmi a s ní i vánoční besídka. Také proto jsme naplánovaly spaní v klubovně - bylo třeba připravit scénku na besídku, ale to nebyl jediný program. Sešly jsme se v půl osmé večer v klubovně v plném počtu. Po nástupu jsme se hned vrhly do vaření, pečení a smažení. Klubovna voněla, sliny se sbíhaly. A proč? Protože jsme se přihlásily do soutěže v časopise Skaut - vaření co nejlepšího jídla ze zadaných surovin bylo jedním ze soutěžních úkolů. Myslím, že večere se oběma družinám vydařila a při světle svíček si jí maximálně vychutnaly. Pak následovala rukodělná činnost - výroba vánočních ozdob na náš nový stromeček. Skautky válely, vykrajovaly a tvarovaly ozdoby z vizovického těsta, stříhaly zvonky, kolečka a hvězdičky z vlnitého papíru, měřily proužky na řetěz a výsledkem byl nejen zbrusu nový stromeček, ale i nové ozdoby na něm. Tvoření pokračovalo do pozdních večerních hodin, a tak jsme se od výtvarna přesunuly rovnou do spacáků a před spaním koukly na film. Ráno bylo

ve znamení nepopulárního úklidu a přemýšlení o tom, co vlastně letos předvést na vánoční besídce, která se kvapem blíží.

Skřítek

VLČÁCKÉ NOCOVÁNÍ

Jednoho krásného podzimního sobotního večera 13.11. se sešla v klubovně obrovská smečka vlků (něco okolo 20). Takovéhle množství vlků nemůže krotit jeden, a tak nám (mně a Špuntovi) přišel na pomoc Čára, Jágr a Panda. Klubovna praskala ve švech, celý večer probíhal v duchu přátelských her, jedna hra za druhou. Okolo 21. hodiny přišla

na řadu noční hra, která proběhla

v Ticholovci. I

ti nejmladší, kterým je okolo

šesti let, ji

zvládli. V teplé

klubovně jsme

ještě před

spaním zhlédli

film, někteří při

něm už určitě

snili o zítřejší

výpravě. V 8

hodin ráno

dorazil i Koza a

namířili jsme si

to přes Ostrov

na Březník.

Cestu nám

zpríjemnilo

několik her. Na Březníku jsme rozdělali oheň a upekli si něco dobrého k snědku. Proběhla také slíbená drakiáda. Vítr sice absolutně nefoukal, ale draci létali za běhajícími vlčaty. Někteří běhali tak vehementně, že dokonce došlo ke srážce dvou vlčat, kterou jedno vlče odneslo ztrátou předních zubů (naštěstí mléčných). Ke klubovně jsme se vrátili okolo poledního. Doufám, že na příští drakiádu někdo zařídí i ten vítr. Velké díky za pomoc patří Čárovi, Pandovi a Jágrovi.

Rajče

SPOLEČENSKÝ VEČER SVĚTLUŠEK

Čtvrtého prosince se sešly světlušky z modré šestky (ty starší), aby připravily vše potřebné pro společenský večer, na který byly pozvané světlušky mladší, jejich vůdkyně a další hosté. Tato akce ukončila naše zabývání se společenským chováním, etiketou, které jsme praktikovaly na podzimních družinových schůzkách.

V tento den se sešla modrá šestka již tři hodiny před plánovaným začátkem večírku, aby připravila slavnostní pohoštění, a to do podoby routového stolování, dále aby načechrala květiny do vázy, z improvizovala bar s teplými i studenými nápoji a rozmístila stolky a židle tak, aby to v klubovně vypadalo, dejme tomu, jako v restauraci s tanečním prostorem.

Když bylo vše připraveno, nezbyvalo už mnoho času na „to nejdůležitější“ – být krásné. Žádoucí bylo, aby světlušky vzali svou garderóbu vážně, a tak se také stalo - nechyběly střevíčky, kabelka ani úprava účesu.

Přichází světlušky Zelené šestky, Kikina, Skřítek, Laka, Koza a taneční mistři Prach a Prachovka, o jejichž dnešní funkci nemají světlušky dosud zdání. Přítomny jsou také pomocnice od skautek Kostík a Pavouček. (Pavi se také podílela na přípravě večera.) Každý host je osobně přivítán každou z hostitelek, Koza pouští podmanivou hudbu, nabíráme si dobrůtky na talířek, objednávat si u baru a barmanky Miki a Perníček mají plné ruce práce s objednávkami....Jsou představeni taneční mistři, „parket“ teď patří jim a všem, kdo se chtějí

naučit latinskoamerickou cha-cha-chu (čaču), valčík, polku a mazurku. Před každým tancem se světluškám i nám ostatním dostává informací o původu tance a dalších jeho zajímavostech. Všichni se při tanci bavíme

– někdo tím, jak se mu daří, někdo tím, jak moc umí být nepoddajný ☺.

Následuje volná zábava, doprovázená hudbou různých žánrů, a s ní i vyhlášení nejlepší tanečnice (zúčastnily se pouze mladší ročníky, ale co není, může příště být ☺).

Vyhrává světluška Zpěvačka,

kteřá nás kromě tance ohromila svými dlouhými šaty doplněnými světlerůžovým boa.

Během večera ještě hrajeme několik společenských her, např. lidské tanečně pohybové pexeso nebo němé seřazení dle věku, poté jména.

Blíží se desátá večerní, naši dospělí hosté se s námi loučí a my ostatní se chystáme k spánku v klubovně.

Děkuji zde tanečním mistrům a všem hostům, kteří vytvořili tu pravou atmosféru společenského večera a přidali na její důležitosti. Světlušky, hlavně ty, které večírek připravily, si podle jejich slov tuto událost užily, hlavně prý přípravu tabule.

Etiketě ZDAR! Haník

Roztoky 27. – 30. 10. 2010

U příležitosti státního svátku založení samostatné Československé republiky a pro školáky podzimních prázdnin jsme se s RR rozhodli opět po delší době uspořádat nějakou větší akci. Vzhledem k tomu, že jsem při zaskakování za Rajčeho při správě našeho tábořiště navázal vztahy spolupráce se skauty z Roztok, cílem byla právě jejich osada, která nám byla při jejich pobytu na Drnovce nabídnuta k užívání. Ač se počet členů před akcí neustále měnil, nakonec do městečka na severozápadním okraji Prahy vyrazilo celkem 11 příchovických roverů a rangers.

Ve středu před pátou hodinou se tedy na autobusovém nádraží na přeštickém náměstí sešlo osm RR a nedočkavě vyhlíželo autobus ve směru Praha. Byl jsem to já Čára, Rajče, Špunt, Maggi, Sport'ák, Křoví, Panda a Zvěd. „Pražanda“ Nudla na nás čekala v Praze a Prach s Prachovkou nás měli stíhat v pohodlí vlastního automobilu. Autobusu jsme se nakonec dočkali, ale s odjezdem již to bylo horší. Řidič totiž čekal na svého kolegu od Plzně, se kterým se měl vystřídat, avšak ten nebyl v dohledu. Naše zpoždění začalo narůstat a to jsme ještě neurazili ani metr. Přeštice jsme nakonec opouštěli s více jak čtvrt hodinovým zpožděním a bylo jasné, že spoje, které nám tak krásně načrtl chytrý IDOS budeme muset přehodnotit. V tom nás utvrdila i poměrně nevýrazná rychlost zastaralého autobusu, kterého v kopcích na dálnici předbíhaly i srnky v okolních lesích. V kopci na plzeňské Rokycanské

třídě jsme dokonce mysleli, že bude třeba vystoupit a na řidiče počkat na vrcholku, potažmo trošku zatlačit. I přes tyto nepříjemnosti jsme se nakonec v překvapivě solidním čase ocitli v Praze na autobusové zastávce Hradčanská. Odtud bylo našim úkolem přesunout se na zastávku Dejvická. Plánek vypadal celkem jasně, ale Praha zahalená již do černé tmy tak jasná nebyla. Neomylně jsem vedl skupinu kupředu, i když spíše než podle plánu jsem se řídil intuicí. Když se zdálo, že nás moje intuice nikam nezavede, kontaktovala Maggi telefonicky svoji

sestru, aby nás navedla, avšak ještě během tohoto telefonátu se prokázaly moje průvodcovské kvality, a naši pražskou průvodkyni Nudli jsme měli nejen v telefonickém ale i ve vizuálním kontaktu. Pod jejím dohledem jsme se již úspěšně dostali na hledanou zastávku Dejvická. Po krátké poradě

s jedním z řidičů jsme se dozvěděli, odkud jezdí autobusy do Roztok. Doufali jsme, že ještě nějaký pojede, ale naštěstí je cesta do Roztok velmi frekventovaná a autobusy sem jezdí každou chvíli a při našem příchodu na zastávku zde právě jeden takový stál. Ten nás bezpečně dopravil do Roztok a opět podle plánu jsme objevili místní skautskou

osadu, kde nás již čekal Prach s Prachovkou a místní správkyň Amálka. Tato rázná žena nás vřele uvítala, po celé osadě provedla a seznámila nás s velmi striktními pravidly, díky nimž jsme si po celou dobu pobytu dávali velký pozor na dodržování čistoty. Znaveni dlouhou cestou jsme si ještě chvíli povídali a poměrně brzy šli spát.

Na čtvrtěční den byl plán jasný – hrad známý snad všem díky známé písničce – Okoř. Seběhli jsme prudký sráz z Osady a místní čtvrtí se vypravili vstříc našemu cíli. Zpočátku vedla cesta naučnou stezkou podél místního potoka. Všude kolem byla krásná žluto-oranžová podzimní příroda, počasí sice pod mrakem, ale naštěstí nepršelo. Cestu si naše mužská část zpestřila výstupem na jednu ze skal a i dále jsme měli řadu možností užít si pěkného výhledu. Nad hlavami nám hučely motory velkých letadel, klesajících na nedaleké pražské letiště Ruzyně. Přibližně v polovině naší cesty jsme se setkali s někým, kdo nás nakonec provázel až do konce naší akce a zřejmě nás bude provázet i na dalších výpravách a vycházkách. Shledali jsme se zde s naším novým kamarádem Wilsonem, kterého si hned každý z nás oblíbil díky jeho přátelskému a hravému charakteru. Odtud nás již tedy na hrad Okoř neputovalo 11, ale 12. Ač to několikrát vypadalo na déšť a vystrašilo nás i krátké poprchávání, počasí se stále drželo a cesta zvesela ubíhala. Někdy kolem jedné hodiny odpolední jsme dorazili do podhradí. Zde jsme však zjistili nemilou věc, a to že jsme ztratili Wilsona a jako správní přátelé jsme se samozřejmě vypravili na pátrací záchrannou misi, která nakonec skončila úspěchem. Pln radosti z opětovného shledání se Wilson vrhl do vod místního potoka, aby oslavil svou záchranu. S mojí, Zvědovo a Prachovo pomocí se nakonec i úspěšně vydrápal na břeh a pokračoval s námi na nádvoří hradu. Zde se naše výprava rozdělila. Prach s Pandou se vypravili na prohlídku hradu, zbytek skupiny zavítal do místní krčmy, kde rozpoutal doslova vepřové hody. Po tomto příjemném občerstvení jsme vyrazili na zpáteční cestu. Ženy autobusem, neohrožení muži pěšky. Cesta probíhala již díky značné únavě pomalu a zdrželi jsme se i hledáním Wilsona, kterého Rajče skopl ze srázu. Nakonec se ukázalo, že se Wilson ze srázu neskutálel, ale schovával se ve křoví u cesty. Když naše skupinka míjela ceduli Roztoky, byla již okolní krajina ponořená do hluboké tmy. V místním hostinci na nás čekala ženská část výpravy

a společně jsme se dokodrcali zpět na základu, kde již nikdo neměl sílu na nic jiného než na zapnutí svého spacáku.

Páteční ráno bylo krásné a prosluněné a my se chystali na prohlídku našeho hrdého hlavního města Prahy. Zde se naše cesty opět rozešli. Prach, Prachovka, Špunt a Sport'ák již museli během odpoledne domů, vypravili se tudíž na svoji sólo výpravu po okolí. Zbytek se s naší průvodkyní Nudlí vypravil do velkoměsta. V metru v Dejvicích jsme si koupili celodenní jízdenku na MHD a naším prvním cílem byly

vysokoškolské koleje na Strahově. Nudla nám ukázala svoje bydlení. Celý komplex bych přirovnal ke králíkárnám pro lidi, avšak i tak jsme se všichni do jejího pokoje vešli. Tady Nudla nakrmila nějakého křečka nebo bůh ví, co to bylo (nikdy předtím jsem takové stvoření neviděl) a pak jsme již zamířili parkem k nedaleké rozhledně na Petříně. Z ekonomických důvodů jsme se rozhodli rozhlednu nenavštívit a pokračovali směrem k Pražskému hradu. Zde jsme se pokochali sídlem českého prezidenta, vyfotili u vchodu do kanceláře prezidenta republiky a prohlédli svatovítskou katedrálu. Již se schylovalo k poledni, a tak jak

již bylo na této akci zvykem, jsme začali přemýšlet o nějakém tom obědu. Pod hradem jsme tedy nasedli na metro a popojeli pryč z centra, které bylo mimo naše finanční možnosti. Vystoupili jsme na Flóře a nakonec objevili přívětivou restauraci s taktéž přívětivými cenami. Každý si dal co hrdlo ráčilo – kachničku, segedín či steak. Pak jsme opět nasedli na metro a přesunuli jsme se na Václavské náměstí. Celou cestu s námi samozřejmě absolvoval Wilson, ale vzhledem k jeho nesmírnému talentu se ztratit, jsme ho raději většinu cesty nesli. Pustili jsme ho jen párkrát a to málem zmizel v hlubinách metra. Na Václavském náměstí jsme se vměstnali do demonstrujícího davu a vyslechli plamennou řeč na obhajobu Jiřího Kájínka a poté pokračovali na Staroměstské náměstí, kde jsme si čekání na „představení“ Orloje zkrátili poslechem místních hudebníků. Maggi si dokonce i „zapařila“. Následovali již jen dvě tradiční pražské památky – Národní divadlo a Karlův most. Úspěšně jsme si mohli na svém seznamu odškrtnout i tyto skvosty a plni zážitků nabrali směr Roztoky. Nás, hokejové fanoušky, však při vstupu do metra zaskočilo několik lidí v dresu plzeňských indiánů. To nezanechalo naše hlavy chladnými, a poté co Zvěd vyzvěděl, že hraje Plzeň na pražské Spartě, jsme zanechali Maggi, Nudlu, Křovího a Wilsona v metru v Dejvicích a společně se Zvědem, Pandou a Rajčetem spěchali na hokejový stadion do Holešovic. Koupili jsme cenově přijatelné lístky do sektoru hostů, Zvěd s Pandou schovali své nože pod nedaleký strom a hurá fandit. Plzeň sice prohrála, ale i tak to bylo hezké zpestření dne. Po skončení utkání jsme tedy dorazili za zbytkem naší výpravy do Roztok, zazpívali několik písní při kytáře a šli na kutě.

Sobotní den se již nesl ve znamení odjezdu. Dopoledne jsme již v prořídlem počtu věnovali procházce po Roztokách a prohlídce místního zámku. Poobědvali jsme v další z místních restaurací (podle mého názoru bychom již mohli být obviněni z obžerství) a pak již zbýval jen úklid osady. I to jsme nakonec zvládli a bez problémů předali celý areál do rukou jeho majitelů. Cestou na Zličín se od nás ještě odpojil Rajče, který měl domluvenu schůzku se svým bratrancem, a my ostatní nasedli na autobus a plni zážitků hurá domů.

Čára

ZÁVOD 3 VRCHŮ

Rok se sešel s rokem, Prach se sešel s Rajčetem, víkend se spojil s listopadem a výsledkem byla jubilejní třetí účast naší dvojice na výborné celovíkendové akci nejen pro nedrsňáky. Událost o které již bylo napsáno tolik, že nemá cenu se rozepisovat o její podstatě, o jejím jádru, v čem tkví kouzlo nechat se vláčet kilometry cestou necestou s nejnutejším vybavením v batohu, plnit úkoly, nad nimiž by se musel pozastavit ne jeden absolvent léčebné kúry dobránské. Ale nás to asi vážně baví.

Letošní ročník byl uspořádán v Krušných horách, v okolí (širším okolí) Ostrova nad Ohří. Vzdálenost tedy vskutku příznivá pro nás, Západočechy. Volná místa ve svém voze barvy sahary jsem po domluvě ve virtuálním světě sociální sítě zaplnil beze zbytku jedním spoluorganizátorem Lukášem a dvojicí závodníků Jirkou a jeho parťákem Tárikem. Trošku namáčkli na zadním sedadle (Rajče si hověl na sedadle spolujezdce), ale doufám, že spokojeni, jsme vyrazili kolem půl sedmé večerní z Plzně. I přes nepatrně delší hledání letošní základny, ostrovského gymnázia, o kterém se nezapomněl Jirka zmínit ve svém článku o letošním závodě, jsme relativně rychle dorazili na místo. Kolem osmé jsme již byli registrováni, vlastnili jsme trička a zabrali jsme místa vedle družiny klatovských bratrů skautů, sestry Ribanny z ráje (Českého) a brněnského bratra Matýska. Prostě všechno staří známí z podobných závodů. Během hodinky jsme probrali co kdo kdy a kde za tu dobu, co jsme se neviděli a již si brali slovo organizátoři slibující letošní závod opravdu výživný. Nejen délkou a náročností tratě, ale i předpovědí počasí. Poté se tělocvična ponořila do hluboké tmy, abychom měli všichni čas na odpočinek a regeneraci před zítřejším závodem.

Sobotní krušné ráno v Krušných horách. Nebo byste nazvali nějak jinak soustavné zvonění budíků a alarmů od čtyř hodin ráno až do

půl páté, kdy lezete ze spacáku a soukáte a soukáte (oblečení na sebe, sušenku do sebe, nohy do bot, mapu do batohu a sebe před tělocvičnu). Přesně o páté je závod odstartován. První stanoviště leží kdesi nad obcí Vojkovice. Houf asi sto čtyřiceti lidí se hrne potemnělými ulicemi Ostrova. Slyšet je jen dupot podrážek a charakteristické zvonění hůlek o asfalt. Houf se postupně trhá na menší a menší skupinky. Konečně jsme na okraji města. Ve tmě bloudíme na louce u nemocnice a snažíme se trefit mizerně značenou cyklostezku spolu s dalšími deseti závodníky.

Neomylně (až žasnu nad tím štěstím) se blížíme Vojkovicím. Díky světlům čelovek na jednom z kopců nad vesnicí odhadujeme polohu stanoviště a šplháme do kopce cestou necestou. Za rozbřesku jsme na prvním stanovišti. Svlékám si bundu propocenou namáhavým výstupem a cítím se trochu divně v krátkém tričku mezi postavami choulícími se v zimních bundách. Je třeba trochu procvičit (jinak věčně nefungující) paměť prvním úkolem. Na obdržené šachovnici je rozmístěno dvacet čísel. Máme minutu na zapamatování a poté je musíme zapsat do čisté šachovnice. Taktika je jasná, říkám Rajčeti: „Já mám horní polovinu, ty

máš spodní polovinu šachovnice.“ Po minutě a povolení zapisovat se naše tužky srazí v levém dolním rohu. Proboha, proč jsem se celou minutu snažil zapamatovat tu spodní polovinu???? Neúspěch v první disciplíně беру na sebe. Radši se oblékáme a hledáme na mapě další stanoviště – na mapě značeno červenou tečkou vedle kempu u Radešova. Je víceméně jisté, že nás čeká jeden z tradičních úkolů – lodě.

Po červené turistické značce a asi dvou hodinách chůze dorážíme do kempu. Cestou potkáváme první dvojici, pozdější a zároveň předem jasné vítěze, Požírače s Atletem, již plující po Ohři. V kempu bereme do ruky první loď, pádla a záchranné vesty. Nepatříme k žádným brčálům (vodním zelenáčům), takže hodíme batohy do lodi, navlečem vesty a odrážíme od břehu. Alespoň se nezdržujeme záležitostmi typu sundávání bot, ochrana batohu před vlhkem, převlékání a další zbytečnosti. Co se má stát se stane. A vida – opět se nic nestalo! (Jen nevím, jak dlouho mi vydrží tohle rouhání a co se stane, až se něco opravdu stane...) Cestou mjíme dvě dvojice, kterým bylo asi na lodi moc teplo a chtěli se ochladit ve vlnách Ohře. Bohužel tím pro ně asi závod skončil. Na popud organizátorů, že během plavby se máme soustředit na označená místa a pokud takové místo objevíme, budou bonusové body, prohledáváme řeku ostřížím zrakem, dokonce vyháním Rajče na břeh, aby šel okouknout ten zaručeně místooznačující fáborek. Bohužel nic. A tak po jednom přeneseném jezu (který jedna z posádek bez úhony sjela), několika bezvýznamných škobrtnutí o mělké dno řeky, osprchování Rajčete na některých peřejí (toho nešlo nevyužít...☺) a asi čtrnácti kilometrech plavby konečně přirážíme ke břehu ve Stráži nad Ohří. Odevzdáváme plavební vybavení, srkáme čaj z připravené várnice a nervózně poskakujeme snažíce se zahřát chladem prokřehlé údy. Z mapy vyvěšené na stanovišti zjišťujeme polohu třetího stanoviště. Jsou jím skály u Perštejna. Vede k nim přímo červená značka, takže není problém je trefit. Bohužel v tomhle byl problém. Zde jsme porušili nevědomky pravidlo, že nevstoupíme na nebezpečnou silnici E442 ani když po ní povede turistická značka. Neprověřili jsme si, o kterou silnici jde a několik kilometrů jsme šli po ní. Za to nám hrozilo vyloučení ze závodu (to se nakonec naštěstí nekonalo).

Skály jsme našli poměrně jednoduše díky potkávání spousty závodních dvojic, které již stanoviště opouštěly (trochu mne hlodalo, že jsme na tom tak špatně s umístěním, na druhou stranu jsem si opakoval, že rozhoduje šestá večerní). Rajče se nemohl dočkat na tradiční disciplínu lana, ze mě taková radost neprýštila, vzhledem ke své obratnosti mamuta, jsem si skály tak trochu odtrpěl. Na přírodní skalní stěně bylo vyznačeno třináct tras různé obtížnosti a dvojice měla v časovém limitu třiceti minut slézt co nejvíce cest. Za účast obou spoluzávodníků byly body navíc, takže chtěl jsem se oblékl do sedáku a nervózně čekal na to, až Rajče sleze první tříbodovou stěnu. Po pár minutách se již houpu na laně, podporován Rajčetem i servismanem, který mě jistil, překonávám strach a závratě z výšek a pomalu lezu nahoru. Přes převis mě spíš tahají na provaze, klepou se mi ruce i nohy, ale trojka je pokořena. Jak rád jsem opět nohama na zemi. Rajče dává další trojku a ještě zbývá tak akorát, abychom oba slezli jednobodovou stěnu. Nakonec máme třináct bodů, což nás řadí k nadprůměru. Odcházím nadšený, že jsem zas o kus dál posunul hranice odvahy (nebo strachu? sám nevím...), ale i přesto s lany nebudu nikdy kamarád.

Po náročném výkonu a s vizí ještě náročnějšího úseku k dalšímu bodu jsme se rozhodli ohřát se v hospodě v Perštejně. Teplá polévka, letmé opláchnutí v umyvadle udělalo své, takže jsme se nakonec zdrželi asi hodinu. Nutno říct, že jsme splnili dobrý skutek, když jsme pomohli subtilní servírce vyměnit prázdný sud za plný. Sleva za to nebyla, přesto jsme s dobrým pocitem odcházeli přímo do odpolední lehké přeháňky. Čekal nás úsek dlouhý přes deset kilometrů s převýšením asi 700 metrů. Už z mapy jsme vyčetli, že to bude do kopce (od řeky až do Krušných hor), ale takhle jsem si kopec nepředstavoval. Neskutečně táhlý, ne zrovna příkrý, ale bez možnosti dohlédnout na konec. Nejdřív pár kilometrů po asfaltu, pak se napojit na sloupy vedení a pokračovat po nějakých pastvinách výš a výš. Přeháňka se nám stále přeháněla nad hlavou, záběr do kopce nás bezpečně hřál, tak jsem sundal bundu a vesele pokračoval v krátkém tričku. Před sebou jsme v dáli viděli několik postav, závodníků, po pár kilometrech jsme je nechali odpočívat za sebou a začínal jsem mít dobrý pocit ze závodu. V horách začal foukat pěkně ostrý vítr, teplota padla lehce nad nulu a déšť padal pořád stejně dolů. Oblékl jsem tedy promáčenou bundu, schoval ruce do

rukávů a mlčky polykal kilometry asfaltové cyklostezky. To co chybělo k pravému horskému počasí přišlo vzápětí – mlha jako mlíko. Ale naštěstí cesta byla dobře značená, stačilo dojít po zelené k lesu a pak už to říznout přes les. Tak jsme to řízli. Z lesa ven na pastvinu, dolů k potoku, přeskočit a jsme pod kopcem. Teď se jen rozhodnout, který kopec může být Hájský (čtvrté stanoviště). Oba vypadali stejně – uschlá žlutá tráva s vrcholem někde v mlze. Neomylně jsem nás nasměroval na ten levý. Samozřejmě to byl ten druhý. Naštěstí jsme to zjistili rychle a nezašli jsme si zbytečné metry navíc. Na vrcholu kopce stálo auto, ve větru se třepetala plachta jako přístřešek a kolem poskakovalo několik promrzlých postav. Sám velký Kulda nás zasvětil do úkolu čtvrtého stanoviště. Projet drátěným očkem po různě pokrouceném drátu tak, abychom se dotkli co nejméně. Rajče na jednu stranu, já nazpátek. Drát samotný se kýval náporu větru, v promrzlých rukách nemá člověk pražádný cit, ale i tak mi Rajče předával očko se slušnými čtyřiceti doteky. Stařecký třes v mých končetinách zarovnal konečný počet na stosedmi. Lépe to vážně nešlo (míra mé snahy je zdokumentována i na oficiálním videu ze závodu na stránkách youtube). Radši jsme sebrali zavazadla s vidinou dalšího (druhého ze tří) vrcholů.

Tím byl samotný Klínovec (úctyhodných 1244 m.n.m.), vzdálený pouhé dva kilometry vzdušnou čarou. Seběhnout Hájský kopec do údolí kolem lyžařského střediska přímo ke sjezdovkám Klínovce a hurá nahoru po jedné z nich. Za tři čtvrtě hodinky jsme už pobíhali kolem staveb na vrcholu pátrajíc ve tmě a v mlze po stanovišti (přece jen už bylo kolem sedmé hodiny večerní). Naštěstí vrchol Klínovce není nijak rozsáhlý, tak jsme stanoviště objevili rychle. Úkol zněl jasně: vezmu si Rajče za krk a během půl minuty si musí do pusy nastrkat co nejvíc kolíků na prádlo, které byly zavěšeny na šňůře v dvoumetrové výšce. Trošku jsem zalitoval, že tu nejsem s Kikinou, ale Rajče se vyšvihl a po časovém limitu mu uvízlo pět kolíků v papuli. Rychle zahlásit odchod a nabrat směr Jáchymov.

V tuto chvíli pokračovaly pohromadě tři dvojice (pro matematicky slabší – 6, které opouštěly společně Klínovec. Nechyběli mezi námi Džery a Hans, klatovští bratři, se kterými se šlo hned lépe. Džery dokázal potlačit problémy s nohou a statečně kulhal vstříc obci Jáchymov. Kdesi za Jáchymovem se nalézal náš cíl – Popovská hora, o které jsme tajně doufali, že by to mohl být poslední vrchol. Rychlý průlet Jáchymovem přímo ke sjezdovce nad městem a už jsme ji brali kolmo na vrstevnici. Nutno podotknout, že v této chvíli jsem to už dřel, jak se říká, na krev. Sjezdovka nic moc dlouhá, trochu strmá, ale pral jsem se s ní víc než s Klínovcem. Nahoře projít lesem a stále se držet směru, kterým mířil vlek. Jenže ve tmě začne člověk bloudit, vymýšlet a rozum se pomalu vytrácí z úsudku. Možná proto jsme Hansovi vyvraceli jeho verzi, že dle buzoly je kopec tam a neéé tady, kde pořád

lezeme.

Naštěstí jsme
potkali
dobrou duši,
která nám
poradila.

Samozřejmě,
že měl Hans
pravdu.

Buzola
nekecá! Ve
tmě se tyčila
Popovská
hora, jejíž
vrchol kdosi
posypal
kamením a

my se nahoru museli vyškrábat. Nahoře čekal jen hrnec plný kuliček se vzkazem, ať každý jednu vezme a sleze na západní svah hory. Tam už plápolal oheň a kolem divně skákaly postavy za hurónského řevu a smíchu.

Čekalo nás poslední stanoviště, notoricky známá „prasárna“. Zkrátka úkol, který Vás musí (pokud se k němu dostanete) úplně dorazit. Tělo

otupělé celodenní námahou to stejně zvládne a bolet bude všechno až zítra a další dva dny. Letos jsme měli během časového limitu co nejvícekrát oběhnout vyznačený kruh prazvláštním způsobem. Prazvláštní způsob je ten způsob, kdy Rajče se postaví s rozkročenýma nohama, já mezi nima podlezu, stoupnu si rozkročmo a on to zopakuje, ale už si nestoupá, zůstane na bobku a já ho přeskakuju jako přes kozu. Pak on mne, a znovu se podlézáme a přeskakujeme. Tři minuty se tedy honíme kolem dokola, zvládneme pět koleček a nakonec máme na výběr. Kvůli velkým rozestupům a všlápnutí do kruhu nám buď tři kola odečtou, anebo během deseti vteřin každý uděláme tři angličáky (dřep s výskokem, spadnout do kliku a znovu). Jsem asi na dně. Mlátím sebou do mokré trávy, zase se zvedám a znovu na zem. Ty body za to stojí. Nakonec to stihneme, zvěčníme se podpisem na placku určenou vítězům a zoufale vyhledáváme, kterým směrem leží Ostrov. Na Klatováky ani nečekáme a vydáváme se na posledních pět kilometrů po drátech a po silnici až do Ostrova. Cestou dojíždám rohlíky (nějak jsem se celý den živil jen sušenkami) a konečně vcházíme do Ostrova. To už nervózně pokukuji po hodinkách, že bychom to mohli stihnout ještě v lepším čase, kdybychom trochu přidali. Nakonec se rozhodnem posledních 200 metrů vyklusat, než se za námi ozve dusot dalších dvojic. V tu chvíli se klus mění v sprint a do zatáčky ke dveřím nepustím nikoho před sebe. Nahlásit startovní číslo, zout promáčené boty (mokro mám asi od té doby, co jsme vylezli z Perštejna), svléct všechno mokré oblečení a umýt tělo pod osvěžující sprchou. Voda vyhřátá na deset stupňů (naštěstí Celsia) mi už ani nevadí. Pak už jen tradiční pozávodní guláš (opravdu se těším, až ho někdo uvaří dobře), zabalit se do spacáku a dělit se o dojmy s ostatními. Nakonec usínáme až někdy k půlnoci, ale tvrdým spánkem.

Ráno 7. listopadu se vyhlašují výsledky (gratuluju). Zázrak se nekoná, vítězství obhájili Atlet s Požíračem (čtyřicátníci, jejichž koníčkem je orientační běh a maratony), druhé místo obsazuje partnerská dvojice (holku jen tak asi nic nerozhází) a na třetím místě je dvojice Tielk s Táríkem (naši spolucestující). A jak jsme dopadli my? Z 69 dvojic, dokončilo závod 29 dvojic. Já s Rajčetem jsme byli šestnáctí s časem na trati 17 hodin a 3 minuty (já to říkal, že máme běžet rychleji...), Klatováci nás předběhli s horším časem, ale zásluhou

bodů o 3 příčky. Ježa nakonec odpadl po čtvrtém stanovišti (to bylo pro mě překvapení), ale alespoň si z Dejvic odnesli cenu za nejrychleji splutý úsek Ohře.

Co říci závěrem?

Jsem rád, že se konečně vyvedlo počasí tak, jak si jej pořadatelé představují.

Jsem rád, že byl závod obtížnější než loni, kdy skoro všichni dokončili.

Jsem rád, že co rok to o krůček blíže první desítce.

Jsem rád, když pojedem za rok znovu.

Ale budu mnohem radši, když nás pojedou víc z Příchovic!

Kdo se hlásí?

Prach

Brčálník

Bylo 11. 12., hoodně brzo ráno a na přeštickém nádraží se shromáždila hrstka roverů připravena prožít víkend na sněhu. Se vším vybavením včetně bobů, lyží a prken jsme se nasoukali do vlaku a vyrazili směr Brčálník. Netrvalo dlouho a stáli jsme před krásnou chatou: „Osadou starých Volů“. Byl nám přidělen pokoj pro 3 (nás bylo 9) s veškerým vybavením potřebným pro přežití některých jedinců (např. pískajícím kladivem, skákajícím myšákem, cinkající myškou, a další). Batohy jsme nechali ležet a hned se vydali na „menší procházku“ po okolí. Ti rozumnější zvolili dražší, ale za to o mnoho příjemnější variantu - lyžování. Věděli proč...i já to zjistila! Zatímco se Maggi, Voko, Marťa a Nudle připravovaly na sjezdy, Čára, Prach, Rajče, Panda, Zvěd a já jsme vyrazili na cestu. Naše trasa vedla přes Můstek na Pancíř a nakonec Pod smrk do Železné Rudy, kam jsme dorazili i se zbytkem lyžařek. Zde jsme si konečně všichni sedli a jedli, pili, odpočívali.

Nadešel čas, abychom se všichni zvedli a odebrali se na nádraží. Poté co jsme absolvovali adrenalinovou jízdu bez jízdenek, jsme se konečně dostali „domů“. Následovala sauna a večer strávený (u většiny)

s plnou sklenicí vždy před sebou ve společnosti country skupiny, tudíž i nesčitelným množstvím písniček a to vše doplněné pravidelnými kulturními vložkami v podobě vtipů. Večer uběhl jako voda, a tak se většina přesunula do postele. Ráno byl na programu úklid, nacvičování scénky na besídku a návrat domů.

Myslím si, že to byl zdařilý víkend, kterému nechybělo téměř nic a můžeme se těšit na další. :)

Indi

Skautské století

Přesně tak se jmenuje nový skautský projekt, který si dává za cíl zmapovat vývoj skautingu i jeho členů ve dvacátém století. Výsledkem bude multimediální kronika, dostupná na internetu, do jejíž

tvorby se můžou zapojit roverské kmeny z celé republiky. V současné době probíhají po celé republice tzv. motivační večery, na kterých je projekt představen a zároveň člověku nastíní, jakým způsobem by se měly jednotlivé příspěvky správně tvořit. Příspěvky mohou být ve formátech audio, video, text, přičemž jejich finální úprava (stříh a editace) bude zajištěna proškolenými odborníky, taktéž z řad skautů.

V den uzávěrky protlaku (25.1.) se konal jeden z večerů v Plzni. Účastníky byli roveři převážně z Plzně v počtu asi dvaceti kusů, plus dva příchovičtí (já a Dolín). Pražští organizátoři (Šípek s Májou) měli krátkou přednášku o projektu, poté představili profesionální zpovídače – Adama Hradílka z Ústavu pro studium totalitních režimů a Mikuláše Kroupu ze sdružení Post Bellum. Tito pánové mají za sebou hezkou řádku interview (ať už pro ČT nebo pro Český rozhlas), takže nám během hodiny mohli předat veškeré své zkušenosti a my se můžeme vrhnout do terénu s kamerou a diktafonem.

Pamětníci, těšte se!

A pro ty, kteří se chtějí dozvědět více, zanedlouho by se měl rozjet oficiální web www.skautskestoleti.cz.

zuřivý reportér Prach

Lesní kurz MOA 2010

I já, stejně jako mnoho lidí z našeho střediska přede mnou, jsem jedno krásné letní odpoledne vytáhl krosnu ze skříně a začal jsem se připravovat na čekatelský lesní kurz MOA 2010. To je přípravný kurz na čekatelské zkoušky. Letošní ročník se konal v předhůří Šumavy na základně Bílého orla na Javorné.

5. srpna jsem vstal pln očekávání. Snad stokrát jsem si překontroloval věci a v 10 hodin hurá do auta směr Javorná. Na

základně už na nás čekali instruktoři. Přivítali nás a rozdělili do skupin červená (s mojí maličkostí), bílá, zelená a žlutá. Byli tam skauti a skautky z celé republiky a věřte, že i ti, kteří byli z Prahy, to měli relativně blízko. Po seznámení jsme se najedli, vybalili jsme a rychle do nedalekého lesíka na dřevo. Celý kurz se řídil heslem „ Času málo, voda stoupá.“ , takže jediný čas na odpočinek byl v době poledního klidu a v noci, kdy jsem vždy rád ulehнул a spal.

Už od samého začátku bylo jasné, že se nudit nebudeme. Program byl každý den plný od rána do večera. Hlavní náplní byly přednášky k různým tématům čekatelské zkoušky, které se prolínali s venkovními aktivitami a hrami, kdy jsme se snažili vydat ze sebe maximum a to jak z fyzické stránky, hlavně při sbírání kartiček MOA, kdy běháte okolo celé chaty a sbíráte lístečky s obrázkem MOA, tak i z psychické stránky a samozřejmě nechyběly táboráky a čajovny. Zvláště bych vyzvednul rozcvičky, na které jsme museli chodit v plavkách a konali se po většinu času na louce za základnou. Nemyslete si, ono vyběhnou ráno v 7 hodin ven z vyhřáté chaty, zvláště když prší, není žádný med. Já osobně jsem se nejvíce těšil na Velké putování družin. To vám v poledne řeknou, že musíte ujít předem danou trasu, můžete mít pouze 10 věcí, tj, základní oblečení a trocha toho vybavení, a vrátit se smíte až zítra dopoledne. Paráda. Nejlepší bylo to, jak jsme v 11 hodin večer v absolutní tmě hledali v lese nad Chotěšovem místo bez ostružin, kde by se dalo i trochu vyspat. Nakonec jsme se krásně vyspalí dostali po 35 km až k základně, kde nás nečekalo nic jiného než další sbírání MOA kartiček. No řekněte, není to krásné?

Další, co bych rád zmínil, jsou závody Formule 1, konané na okruhu Šumoa. Monoposty jsme vytvářeli jen a pouze z přírodních materiálů a jako pohon sloužily 4 nohy poháněné 2 turbomotory vpředu a vzadu. Trať byla postavena snad za pár hodin, korejci by se mohli učit, a vše bylo připravené. Jen to počasí si holt člověk nevybírá, a tak na okruhu Šumoa začalo těsně před kvalifikací pršet. Stáje tedy musely narychlo přezouvat (jak jinak než do tenisek) a měnit nastavení svých monopostů. A už tu byla kvalifikace. Trať byla extrémně kluzká a nejeden monopost při zkušebních kolech uklouzl. 30 minut uběhlo jako nic a už jsme se řadili na hlavní závod. Rudí d'áblové, tedy moje

skupina, vybojovali krásné 3. místo z celkových 5. Závod byl opravdu vyhrocený. Ale jak se ukázalo, tak náš monopost poháněný mnou a ještě jedním z červených nevydržel vlivem počasí krok s vedoucí skupinou a skončil na báječném 4. místě. Cenou útěchy nám mohl být pohár konstruktérů.

Čas neúprosně uháněl vpřed a my už jsme se museli začít loučit, myslet na zkoušky, které nás čekají v říjnu. Bylo to báječně strávených 10 dní s báječnými lidmi. MOA třikrát Zdar, Zdar, Zdar !

Panda

SPORTOVNÍ VEČÍREK

Pro nedostatek „volných termínů“ si oldskauti domluvili tříkrálový večírek právě na Nový rok. No nebylo to zrovna ideální, ale jiný termín se letos prostě nenabízel.

Dlouholetí čtenáři Protlaku jistě ví, že oldskauti se účastní večírku

v převlecích a to vždy na předem domluvené téma. Letos se jednalo o sportovce. A tak se v klubovně sešli cyklista, tenisté, fotbalista, akvabela, tanečnice zumbly, Železný Zekon, žokejka i dva běžci (kdybyste je náhodou nepoznali, tak je to Laka a Kláda). Jen Šat nebyl na první pohled za sportovce. Chtěl mít něco „echt extra“, a tak si čtyři dny před večírkem vyjel poprvé v životě zalyžovat na šumavský Špičák. Aby to všechno klaplo, vzal si s sebou Frenkyho, neboť v jeho přítomnosti se mu poslední dobou na poli sportovním zvláště daří. Při první jízdě si vyhodil koleno a s vysněnou ortézou, kterou pořídil grátis od zdravotní pojišťovny, se zúčastnil večírku jako sportovní invalida. A cena za originalitu byla jeho.

Jako na správném večírku, i zde byla hojnost jídla i pití (hojnost tak velká, že jsme v neděli ani nevařili a sešli se na oběd zase v klubovně. Ne že bychom neodhadli možnosti našich žaludků, ale nesešli jsme se v plném počtu, což se nám bohužel poslední dobou stává stále častěji. Ale všichni nepřítomní měli samozřejmě ke své neúčasti vážné důvody, jak jsme se později dozvěděli. Někdo neunesl zatížení předchozího večera, jiný dostal na Nový rok životní nabídku, kterou ještě večer rozdýchával, další svoji nepřítomnost ani nekomentoval a někoho zaskočila i nemoc (potvora!!!) dvě hodiny před akcí (zákeřná!!!).

Na vydařeném večírku nechyběla hudba a zpěv a také jsme si zasoutěžili. Kreslením či pantomimou jsme přibližovali svému družstvu různá povolání. Ta byla vybírána s velkou pečlivostí, takže jsme se i zasmáli.

Nejmladší účastnicí večírku byla hráčka stolního tenisu Terezka – věk 1,5 roku (už po vánoční besídce ukázala mamince i ostatním, že je společenská a díky tomu si maminka mohla vyrazit i dnes....). Bude-li takto pokračovat, vylepší průměrnou docházku na oldskautských akcích. Rodiče jí rozhodně bránit nebudou.

Co se dělo po půlnoci se už ode mne nedovíte, byla jsem již spolu se stolní tenistkou na cestě domů. Snad by mi mohl pomoci Viki.

Viki: Celý večer dospěl do zdárného konce. Chovali jsme se jako myšky, což určitě ocenil náš soused pan Danko. Bohužel se celý večer přece jen neobešel beze ztrát. Ne na životech, ale největší újmu

utrpěla smuteční vrba, stojící opodál naší klubovny, neboť právě k tomuto chutnému, šťavnatému stromu přivázala žokejka Milada svého valacha Bobše. No, a ten neodolal...

Ať žije Nový rok !!!

Kula a Viki

Javorná

Od 6. do 8.1. jsme se zúčastnili víkendové akce na Javorné. Po obtížné cestě z autobusu do chaty jsme si chvíli odpočali a ubytovali se. K večeru jsme si zacvičili s Janou zumbu, zahráli různé hry a zazpívaly s kytarou. Ráno jsme „hbitě“ vyběhli na rozcvičku, kterou vedl Křoví. S očekáváním, že bude hodně sněhu jsme si sebou přivezli i lyže a snowboardy. Ale počasí nás překvapilo a sníh nebyl na horách moc k vidění. Dopoledne jsme místo na lanovku vyrazili s vlčaty na boby. Mezitím nám

připravil Sport'ák výborný párek s kaší. Po poledním klidu jsme

soutěžili se skauty ve skupinách v biatlonu na běžkách. To byla veliká legrace a pořádně jsme si to všichni užili. K večeru jsme si opět zazumbili i s pánskou návštěvou. Poté jsme kolem osmé hodiny začali se skauty hrát dlouhou noční hru, kterou nám vysvětlil Viki. Hra byla velmi náročná, proto jsme ji hráli skoro až do půlnoci. V neděli jsme na rozcvičku naštěstí nemuseli. Dopoledne se totiž ještě soutěžilo v biatlonu (co se z předešlého dne nestihlo). Utkali se i RR proti Oldskautům. My jsme po té hráli stolní hru Aktivity ve dvojicích. K obědu jsme měli lahodné špagetky, které se jen mírně rozvařily. Odpoledne jsme se dozvěděli, kdo se stal vítězem v biatlonu ve skupinách i jednotlivcích. První místo obsadila skupina ve složení Kája, Madli a Vojta. Nejlepší pád získal Pepa, nejrychlejší čas měl Pavouček a nejlepším střelcem byl Vojta. Potom všichni začali balit a uklízet. Čerstvý vzduch u kraviček nám udělal moc dobře. Víkendová akce se nám opravdu moc líbila a chtěli bychom je pořádat častěji.

Evi + Evi

Tříkrálová sbírka 2011

Již třetím rokem se světluškami zapojujeme do tříkrálové sbírky, pořádané po celé ČR humanitární organizací Charita. První lednové dny obcházíme všechny příchovické domky a stavení, přejeme vše nejlepší do nového roku a snažíme se co nejvíce naplnit sbírkovou kasičku. Velké poděkování patří letošním králům Ťapce, Miki, Perníčkoví, Obříkovi, Liščeti, Kristý, Lucce, Zpěvače, Sabče, Lucince a Kapříčkovi, které to s úsměvem zvládly v tam mrazivém a ledovém počasí.

Kikina

Protlak – časopis roverů a rangers střediska Příchovice

Vychází 4× ročně, vydává středisko Příchovice

šéfredaktor: Josef Volf – Koza, **redakční rada:**

Skřítek(skautky), Rajče(RR,vlčata),Kiki(světlušky),

Čára(skauti),Laka(oldskauti)

kontakt: Josef Volf,Příchovice 237,Přeštice 33401,goat22@seznam.cz

vyšlo: 8.2.2011 **neprodejné** <http://prichovice.skauting.cz>